

El piano | Andrea Jofre | Actualitzat el 03/10/2014 a les 16:12

Deu. «Young Bride»

Decideix quin comiat vols, ja creguis en Déu, la Pacha Mama o els conillets de la pols; acomiada't tu també, fes el favor

Jordi Lafebre

Fes testament. Deixa les últimes voluntats escrites; fes bona lletra i posa una pauta sota el full si cal. Assegura't de fer fàcil el trosset de món buit que deixaràs, encara que només sigui en l'estructura. Si has viscut -i ho has fet una mica bé- hi haurà gent que necessitarà no afegir problemes a l'enyorar-te, perquè si has viscut -i ho has fet una mica bé- enyorar-te ja serà, en si mateix, una putada immensa.

També hi haurà qui no et trobarà a faltar quan no hi siguis, així que fes testament perquè aquests puguin no trobar-te a faltar en pau. No siguis una preocupació en morir-te si no ho havies sigut fins llavors.

Un dia t'enterraran, o et cremaran, o faran el que tu hagi decidit que vols que facin amb tu, i aquell dia -si has viscut i ho has fet una mica bé- hi haurà persones que et vindran a acomiadar. Decideix quin comiat vols, ja creguis en Déu, la Pacha Mama o els conillets de la pols; acomiada't tu també, fes el favor.

Parlaran de tu, de qui has sigut, i entre la gent que hi serà també hi haurà qui en lloc d'escoltar tancarà les orelles clavant els ulls al plec mal planxat del coll de la camisa de qui tingui al davant. Estètica, bones maneres, civilitat; hi seran perquè hi han de ser, més pels que s'acomien de tu que per tu mateix. Però això també està bé perquè al final seran els que s'acomien de tu els que hauran de domar el ?tu? que quedi quan la resta del teu ?tu? s'hagi mort.

Després de parlar de tu, de pensar-te o de resar-li a mig santoral si és el cas, molt possiblement hi haurà música. N'hi haurà perquè ens horroritza el silenci, tant que hem convingut a fer minuts de silenci que ni són minuts ni són de silenci. N'hi haurà, també, perquè si han de sentir el xerric acompassat de les rodetes del carro que porta un taüt almenys que hi hagi música i el nyic-nyic soni més lluny i menys real.

Fuig, sisplau, dels funerals en sèrie; dels *Aveverums*, *Cantsdelsocells* i altres músiques que reconeixem com estendards de la pena i el patetisme i que ja no sabem separar mentalment de ploreres desesperades ni del soroll de tirar amunt els mocs. Qui senti pena no necessitarà que l'enfonis en la misèria durant uns minuts que es faran llarguíssims; qui no en senti no necessitarà que l'obliguis, que el facis sentir malament amb collonades lacrimògenes. No furguis en la ferida, en el fons és ridícul voler fer plorar amb música de plorar la gent que no en té cap intenció i que potser, no se sap mai, no en té cap intenció per culpa teva.

Pensa quina música vols, quina cançó voldries deixar sonant en una festa que has d'abandonar d'imprevist perquè la grua municipal se t'endú el cotxe o perquè -quina mala llet- la cuina de casa teva s'ha convertit en un bassal enrajolat i a la veïna li plou del sostre. Pensa-hi i deixa-ho escrit, que la festa no s'acaba només perquè tu marxis.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=ZtpSidPN3jQ>

@drudibuixa (<https://twitter.com/drudibuixa>)